

Koránkelés. Az egyetlen előnye, hogy este korán lefekhetek, bár a nyugodalmas alvásra mély bélyeget nyom a gondolat, hogy másnap, akár én is találkozhatok a Főnökkel.

Köztudott, hogy aki vele találkozik, nem jut vissza élve, mert a fejetlenség tudtommal nem számít élő halmazállapotnak. Megkopasztják, kizsigerelik minden zokszó nélkül azt, akinek a színe elé kell járulnia. Apelláta nincs, az ő szava szent és sérthetetlen. Szó szerint élet és halál ura, teremtő és pusztító erő egyben.

Kott.

A rettegetést, hogy a Főnök épp engem szemel ki egy kis „egészségügyi vizitre”, csak tovább szítja az, hogy egyre többet kell teljesítsek, és ha ez véletlenül nem sikerül, akkor repülök.

Csupa stressz az élet, megfejelve a tikasztó hőség nyomásával.

Persze ventilátor az nincs, azt csak a Főnök tarthat, ahogy a szabad levegőre való kijárás jogát is csak ő bitorolja.

Kott-kott.

A munkás csak szenvedjen nyugodtan! Dolgozzon csak az éhbérért! Emberszámba vétel?

Ugyan már! Nincs esély a menekülésre a mindennapos mókuserékből. Túrni kell! A

koránkelést, a tikasztó hőséget, az embertelen bánásmódot, az állandó hajszát a semmiért, mert a Főnöké minden profit – ez tény. Mocskos élet ez. A munkásosztály élete. Csupa móka, kacagás!

Kott-kott-kott.

De inkább be is fogom a csőrömet, mert nyolc óra lévén már bűg a hangosbemondó. Hallanom kell, mi az utasítás a mai napra a nyolcadik szekcióra vonatkozóan, hogy ismételtlen legyen miért gürcölnöm, hogy tudjam, mennyi tojást kell a mai nap a fészekbe gyártanom. Már hallom is:

- A tizedik szekció tyúkjait kérem, szállítsák kopasztásra!
- A kilencedik szekció baromfiái alól a tojásokat szedjék ki, és osztályozzák méret szerint!
- A nyolcadik szekció baromfiait készítsék fel a feldolgozásra...